

saglige Spørgsmaal. Det drejer sig særlig om §§ 1—2 og 5—6.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Alderen er der fremhævet fra en enkelt Side, at Tjenestemandsløven bestemmer, at Tjenestemændene kan faa Pension ved 65 Aars Alderen. Denne Bestemmelse findes jo i Tjenestemandsløven, men det er dog absolut Lovens Tanke, at man skal blive i sin Stilling til de 70 Aar og kun undtagelsesvis skal kunne gaa af i 65 Aars Alderen. Det bør man ikke se bort fra. At man saa ved Siden af har gennemført den rigoristiske Bestemmelse, at Tjenestemændene absolut skal falde ved 70 Aars Alderen, er en Sag for sig; men Tanken er sikkert, at normalt skal Tjenestemændene blive i deres Stilling til 70 Aars Alderen. Overfor den store Befolkning, som skal nyde godt af Aldersrenten, har man nu her foreslaaet indført den Bestemmelse, at Ret dertil indtræder ved 65 Aars Alderen og kun under ekstraordinære Forhold ved 60 Aars Alderen eller mellem 60 og 65 Aars Alderen. Der er altsaa nogen Sammenhæng, og der synes mig ogsaa at være nogenlunde god Logik i, at man fastsætter den normale Pensionsalder for Tjenestemænd til 70 Aar, men at Aldersrenten for de Mennesker, der har haft lidt haardere Arbejde og maaske har levet under trangere Kaar, normalt ydes fra 65 Aars Alderen.

I § 2 fremhævede jeg Bestemmelsen om de 5 Aar, og jeg maa stadig fastholde den Betragtning, jeg gjorde gældende, at det er ganske urimeligt, at den, der ønsker at komme ind under Aldersrenteløven og nyde godt af Aldersrenten, forinden kan give sin Formue væk. Jeg tænker ikke her paa en saadan Foranstaltning som den, der blev fremhævet af den ærede Ordfører for Erhvervspartiet (Kayser): Ydelse af Hjælp til Børns Undervisning eller Opdragelse — noget saadant har jeg set ganske bort fra. Men naar man i det hele taget vil anlægge en Slags moralsk Maalestok paa de Mennesker, der søger Aldersrente, og bestemme, at den, der letsindigt har forbrugt sin Formue, udelukkes fra at faa Aldersrente, saa kan jeg ikke se, at man har Ret til i Løven at indføre en Bestemmelse, som giver et Menneske, der til Fordel for sine Børn har skilt sig af med sin Formue, baade juridisk og moralsk Ret til Aldersrente og til derigennem at trække saa meget som muligt til sig fra det offentlige. Jeg vil ikke være med til at stille dette frem som et i moralsk Henseende efterlignelsesværdigt Eksempel, for jeg mener, at der er lige saa stor Brist i et saadant Menneskes moralske

Karakter, som der er i det Menneskes moralske Karakter, der paa en eller anden Maade ved Letsindighed formøbler sin Formue, selv om den førstnævnte ikke dømmes paa samme Maade i det offentlige Omdømme.

Med Hensyn til §§ 5 og 6 skal jeg ikke fortabe mig i Spørgsmaalet om Uklarhed eller Taage eller sligt. Jeg har lagt Mærke til, at den højtærede Indenrigsminister har en vis Evne til at faa noget ud af lidt, navnlig naar det gælder om at fremføre en hel Mængde Bemærkninger om underordnede Spørgsmaal. Det var i Virkeligheden en Sidebemærkning, jeg tillod mig at gøre i al Beskedenhed: at jeg syntes, der paa det nævnte Punkt var noget uklart, noget taaget — akkurat det samme, som er blevet fremhævet af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Borgbjerg). Naar man gennemlæser de to Paragraffer, navnlig § 6, tror jeg ikke, man ved første Gennemlæsning absolut bliver klar over, hvordan Bestemmelsen vil komme til at virke. Vi gaar ikke alle sammen rundt her i Verden med et saa klart matematisk Hoved som den højtærede Indenrigsminister; vi andre maa nøjes med den Fatteevne, som Forsynet nu en Gang har udstyret os med, og jeg tror, at vi vil være af den Opfattelse, at det ikke er saa lige til at blive klar over, hvad der menes i den omtalte Paragraf. Ser vi saa efter i Bemærkningerne, viser det sig, at Paragraffen slet ikke forklares der; der henvises til Eksempler, som findes anført i Bilagene. Man kan saa se paa disse Eksempler, og saa mener den højtærede Minister, at det forhaabentlig vil blive klart for Medlemmerne, hvad Meningen er. Men man kan ikke sige andet, end at der her bliver nogen Uklarhed. Det bliver heller ikke let at forklare denne Bestemmelse for andre. Man kan f. Eks. ikke saa godt til et Vælgermøde, hvor man vil forklare Sagen for sine Vælgere, medbringe Vægttavle og Svamp og Kridt for at skrive en hel Del Eksempler op til Forklaring af, hvorledes denne Lov vil virke i det praktiske Liv. Men jeg skal ikke fordybe mig i disse Ting; jeg anfører kun dette, fordi jeg synes, at jeg har haft nogen Grund til at komme med den omtalte ret uskyldige Bemærkning. Men, som sagt, den højtærede Indenrigsminister hagede sig fast i den og mente, at det selvfølgelig var paa min Side, at Taagen fandtes, det var mig, der ikke var i Besiddelse af den tilstrækkelige Fatteevne til at forstaa denne klare Paragraf i Lovforslaget.

Det samme gælder en anden Bemærkning, som det ogsaa tog ret lang Tid for den